

Arrest

nr. 105 746 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen D. Ma. en A. M. Ra. en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. VAN VRECKOM, die tevens de verzoekende partijen D. Om., D. Di. en D. Na. vertegenwoordigt, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoekers werden geweigerd bij 's Raads arrest nr. 75 355 van 17 februari 2012 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr.

214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 75 355 van 17 februari 2012, dat gezag van gewijsde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers hun asielrelaas. In hun derde en huidige asielaanvraag brengen verzoeker geen nieuwe gegevens aan. Ze beperken zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van hun eerste aanvraag, en leggen ter staving daarvan nieuwe documenten neer. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers hun asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 75 355 van 17 februari 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Verzoekers voeren aan de hand van een verwijzing naar de "Guide des Procédures et Critères" van UNHCR aan dat de bewijslast op een kandidaat-vluchteling niet te streng mag geïnterpreteerd worden. Echter, zoals hierboven reeds aangehaald, hebben documenten slechts bewijswaarde wanneer ze door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden. Aangezien verzoekers volharden in hun asielrelaas van hun eerste asielaanvraag en dit asielrelaas door de Raad reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld, kunnen de door verzoekers neergelegde documenten niet de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas wegnemen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Een verwijzing naar het verslag van Human Rights van 2011 waarin gewag gemaakt wordt van foltering in de Libanese Gevangenis volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. De brief van verzoekers advocaat van 20 juli 2012 gericht aan de commissaris-generaal, doet aan voorgaande evenmin afbreuk.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 75 355 van 17 februari 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De derde en huidige asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Libanon."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 mei 2013, vestigen zij de aandacht op de medische problemen van eerste verzoekende partij en de dienen zij de beslissing houdende onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter in.

Verwerende partij repliceert met de vraag of verzoekende partijen melding hebben gemaakt van de medische problemen van eerste verzoekende partij.

De Raad stelde bij arrest nr. 75 355 van 17 februari 2012 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers hun asielrelaas omdat (i) het loutere feit dat de Libanese overheid hem als één van de deelnemers aan de schietpartij van 24 augustus 2010 wil oppakken en interpellieren op zich geen voldoende indicatie is van een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, ook het enkele feit dat hij omwille van zijn bijdrage aan het schietincident een arrestatie en juridische vervolging kan riskeren niet gelijk staat aan een 'gevisieerd-zijn' in de zin van de vluchtelingenconventie en hij ook geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat de Libanese autoriteiten hem om welke reden dan ook onbillijk zouden bejegenen of – indien het al tot een gerechtelijke vervolging zou komen – zijn zaak of zijn aandeel hierin partijdig zouden behandelen, (ii) hij tijdens zijn eerste gehoor over geen enkele indicatie bleek te beschikken dat hij als betrokkene bij de schietpartij actief wordt opgespoord door de Libanese ordediensten, hij toegaf dat de autoriteiten na 24 augustus 2010 nooit naar zijn thuisadres zijn gekomen en geen weet had van een arrestatiebevel, terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat agenten van de binnenlandse veiligheidsdienst in juli/augustus 2011 tweemaal op zijn thuisadres naar hem zijn komen zoeken doch het ongeloofwaardig is dat de ordediensten, indien zij werkelijk de intentie hadden alle betrokkenen te arresteren, tot in juli 2011, bijna één jaar na de feiten, zouden hebben gewacht om hem te komen zoeken en ondervragen, (iii) het feit dat hij zich blijkens zijn verklaringen niet bekommerde over hoe het de andere betrokkenen bij de schietpartij, in het bijzonder zijn eigen collega's, is vergaan, hij geen idee heeft of ze werden opgepakt door de autoriteiten en of ze ook moeilijkheden kenden met Hezbollah en hij zich hierover blijkbaar op geen enkele manier heeft trachten te informeren, in zeer grote mate afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging, hij in hetzelfde verband ook niet kon aangeven of er zich na zijn vlucht uit Libanon in deze zaak nog nieuwe ontwikkelingen hadden voorgedaan, welk gebrek aan interesse voor zijn eigen situatie zijn voorgehouden vrees in een ongeloofwaardig daglicht stelt, en uit zijn verklaring tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat zijn collega W. naar Afrika is vertrokken nog altijd niet kan worden afgeleid welke problemen W. dan heeft ondervonden en op welke manier deze met zijn situatie in verband zouden kunnen worden gebracht, (iv) hij wat betreft het incident waarbij zijn wagen in brand werd gestoken, niet weet wie de daders zijn doch slechts "veronderstelt" dat het mannen van Hezbollah waren of familieleden van de doden en hij evenmin kan verduidelijken of zijn collega's gelijkaardige feiten hebben meegemaakt zodat het een té voorbarige conclusie zou zijn te stellen dat het incident met zijn wagen een wraakactie is van Hezbollah, laat staan dat dit de voorbode zou zijn van verder onheil en bovendien de vraag zich opdringt waarom Hezbollah zelf opnieuw het geweld tussen beide partijen zou willen doen escaleren wanneer zij eerder een duidelijk communiqué hadden uitgevaardigd waarin zij de gebeurtenissen van 24 augustus 2010 als een "geïsoleerd incident" omschreven, wars van politieke of religieuze achtergrond, (v) het ongeloofwaardig is dat zijn kozijn, die zelf geen deel uitmaakt van Hezbollah, toegang zou hebben gekregen tot een interne nota van Hezbollah, laat staan dat hij in staat zou zijn dit document te ontvreemden en aan verzoeker te bezorgen en het verder niet aannemelijk is dat zijn kozijn dit document, waarvan hij ten stelligste diende te vermijden dat het in verkeerde handen zou vallen, niet eigenhandig aan verzoekers vader zou hebben overhandigd die vlakbij woonde maar het wel onder verzoekers voordeur zou hebben geschoven op een ogenblik dat er niemand thuis was (verzoeker was toen al ondergedoken in Beddawi en zijn echtgenote verbleef bij zijn ouders) en (vi) de door hem neergelegde stukken geen afbreuk doen aan bovenstaande observaties, zoals omstandig wordt toegelicht.

Op 27 maart 2012 dienden verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in en legden ter staving daarvan een convocatie voor, een veroordeling bij verstek en een 'airway bill' van het pakket waarin deze stukken werden verzonden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft besloten tot een weigering in overwegingname van hun asielaanvraag. Op 8 augustus 2012 dienden verzoekende partijen een derde asielaanvraag in en legden ter staving daarvan een rappel van het vonnis van de rechtbank voor, een

brief van hun advocaat, een brief van de firma, een usb-stick, een huwelijksakte en hun identiteitskaarten.

De Raad stelt vast dat voormelde documenten niet van dien aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 75 355 van 17 februari 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op voormeld arrest is er van een geloofwaardig relaas geen sprake.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat wat betreft de convocatie opgemaakt op 17 september 2010 en de veroordeling opgemaakt op 24 januari 2011, eerste verzoekende partij deze slechts heeft laten overmaken nadat zijn eerste asielaanvraag geweigerd werd. Het kan echter niet overtuigen dat eerste verzoekende partij, gezien de data waarop beide documenten waren opgemaakt, niet eerder van het bestaan hiervan op de hoogte zou zijn geweest en hij deze stukken niet al eerder zou hebben voorgelegd. Deze vaststelling klemt des te meer nu er toch van kan worden uitgegaan dat hij regelmatig het thuisfront zou hebben gecontacteerd om op de hoogte te blijven van de stand van zaken. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift betogen dat de commissaris-generaal deze documenten gewoon links heeft laten liggen zonder grondige analyse ervan, stelt de Raad vast dat zoals hierboven te lezen valt, de commissaris-generaal deze documenten wel degelijk heeft meegenomen in de beoordeling van de derde en huidige asielaanvraag van de verzoekende partijen.

Wat betreft het gerechtelijk document en het attest van de firma neergelegd in het kader van hun derde asielaanvraag, stelt de Raad vast dat dit kleurenfotokopieën betreffen en geen originele bewijsdocumenten. De Raad hecht geen bewijswaarde aan dergelijke fotokopieën vermits deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien is het document van de rechtbank niet gedateerd en staat de strafbepaling er niet op. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verklaring van de advocaat louter een gesolliciteerd karakter heeft en derhalve objectieve bewijswaarde ontbeert, de usb-stick enkel algemene beelden toont van geweld in Libanon en op geen enkele manier verbonden is aan hun eigen persoonlijke situatie en hebben de huwelijksakte en identiteitskaarten betrekking op hun identiteit die hier niet ter discussie staan.

Wat betreft de medische problemen van eerste verzoekende partij, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij ten tijde van hun eerste asielaanvraag, en tijdens hun huidige asielaanvraag, niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekende partijen leggen weliswaar de beslissing voor houdende onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter, doch hieruit blijkt niet dat de medische problemen van eerste verzoekende partij van die aard zijn dat deze een negatieve invloed zouden hebben gehad op de behandeling van hun asielaanvraag en/of de door verzoekende partij afgelegde verklaringen. Verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat de medische problemen van eerste verzoekende partij hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde ongelooftwaardigheden onverkort overeind blijven.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Libanon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS